

Lerma demana Guerra

Si el govern valencià considera acabat el procés de transferències, sense haver-lo aclarit del tot, ¿per què no va firmar el protocol final fa tres anys?

Manuel Muñoz

«**D**iuem que si aquest és un acte polític. Si jo vull muntar un acte polític, no tinc cal problema. Jo em munte demà un míting de 50.000 persones i m'ho passe d'allò més bé». Així s'expressava dijous passat, a València, amb el seu peculiar color andalús, el vice-president del govern espanyol, Alfonso Guerra. Fent gala de la seua barra habitual, el senyor Guerra assegurà, sense que li tremolàs ni un sol múscul de la cara, que la transferència de serveis entre el govern i la Generalitat «està feta al cent per cent», tot i que això no impedeix que quede encara per tancar el «traspàs tècnic», el qual ha de quedar resolt «al més aviat possible».

Guerra vingué per a firmar amb el president de la Generalitat, Joan Lerma, el document de culminació del procés de transferències quan matèries que poden representar quasi la meitat dels pressupostos anuals de la Generalitat no han estat encara transferides, i es parla del pròxim 1 de gener com a data possible, d'acord amb les previsions més optimistes.

En primer lloc, sorprengué la poca coincidència en el temps entre la firma del document polític i el tancament real del procés, que serà molt més tard. Després, i encara que tardaren a reaccionar, els diputats dels grups popular i comunista de les Corts valencianes decidiren no legitimar amb la seua presència un acte fantasma.

Guerra: «Transferències, al cent per cent».

Però vingué Guerra i ho explicà: «No s'entreguen els trastos com un capot o una muleta». No es pot agafar un hospital i dir «allà va», perquè cal solucionar una bona quantitat de coses a fi que tot pugua seguir funcionant i els treballadors cobrant. Així, doncs, es transfereix, però encara no s'entrega. És a dir, d'acord amb el que vingué a explicar Guerra, el ròssec final —Insalud, Feve, universitats, Iryda— ha estat transferit, però no es pot transferir encara. O, millor encara, ha estat entregat, però no s'entrega.

Bé, és clar. Ara es firma el document polític i ja es tancarà el procés quan serà possible. Això és el que s'ha fet i el que, a la seua manera, explicava Alfonso Guerra. És molt clar. L'única cosa que no s'entén massa bé és perquè no es va firmar aquest document fa tres anys, quan es va constituir la Generalitat com a administració autonòmica. És molt lògic. En el document polític es diu els capítols que es traspassen i, després, és qüestió de negociar-ne els «aspectes tècnics», durant els anys o les dècades que calga. L'únic punt que no queda clar és perquè han tardat tants anys a firmar.

Tanmateix, una cosa tan fàcil, els comunistes i els populars no la van entendre. I no només ells. Quan ho preguntem a alguns alts càrrecs del PSOE, n'hi ha que miren al cel distretament i, també, alguns, més francs, que asseguren que és una barbaritat que s'haja firmat ara.

Caldria buscar-ne les causes, potser, en la progressiva feblesa de la situació de Lerma en el PSOE, el qual, amb això, intentaria aconseguir quedar molt bé davant Madrid, d'una banda, i mantenir una certa proximitat temporal entre la culminació formal del procés de transferències i la remodelació que va fer a final del juliol passat, de l'altra. Aquesta va obeir més a causes polítiques internes del partit que a funcionals pel govern.

Amb la remodelació, Lerma es va llevar de davant Felipe Guardiola, l'anella més feble dels anomenat *renovadors* o *quartet*, que estan aconseguint de donar-li una certa guerra en el partit, i va apartar de la Presidència Rafael Blasco. Tot això va ser fos en una nova cartera en mans de Vicent Soler, del fidelíssim ex-PSPV. Les destitucions de Millana i Llobart van ser probablement alienes a aquest joc polític del partit que va orientar la remodelació.

Però, deixant-ne a banda les motivacions, és ben curiós que els populars, tan coneguts pel seu desmesurat amor per les falles i el seu poc afecte a les manifestacions culturals, qualificassen l'acte de «folklòric». Guerra, que es veu que no els coneix molt, en lloc de parlar de pintes, falles i pas-dobles, va acudir a metàfores més andaluses quan va assenyalar que «el folklore, les campanetes, els fanalets i la fira són d'ells». Sens dubte, el president Lerma l'haurà informat a bastament sobre el folklore local. □